

RUMUNSKO

sportovní lezecké oblasti

V roce 2000 jsme navštívili Rumunsko, mimo přechodů dvou pohoří (Fagarasului a Pietra Craiului) jsme měli v úmyslu prozkoumat, jak je to zde se sportovním lezením. Před odjezdem jsme měli mlhavé informace o jedné lezecké oblasti, kde jsme také zakotvili nejdříve.

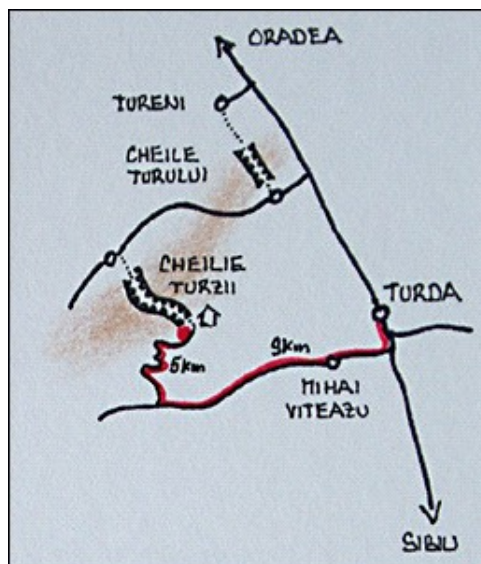
První setkání s rumunskou lezeckou komunitou nás tedy čekalo v soutěsce **CHEILE TURZII**. Tři kilometry dlouhá soutěska se stěnami až 300m vysokými je místy široká jen 5 až 8m. Nachází se 15km od města Turda. Zde jsme strávili několik dnů, v kterých jsme procourali soutěsku vrchem i spodem. Vylezli jsme několik cest, z toho jednu 320m dlouhou. Měl jsem tu část lézt i s místním znalcem, od kterého jsme si nechali poradit i

další cesty. Lezení s ním bylo opravdu dramatické, už pohled na něho stál za to. Výbava jako za starých Československých časů, a to si troufám říct, že ještě horší. Lezečky model „těsná gumovka uříznutá pod kotníkem“, ale zase si chválil, že cestou do hospody mohl chodit v kalužích:-) Byl jsem rád, že ve druhé délce začalo pršet a my slanili dolů. Nevylezené délky jsme už probrali v hospodě.

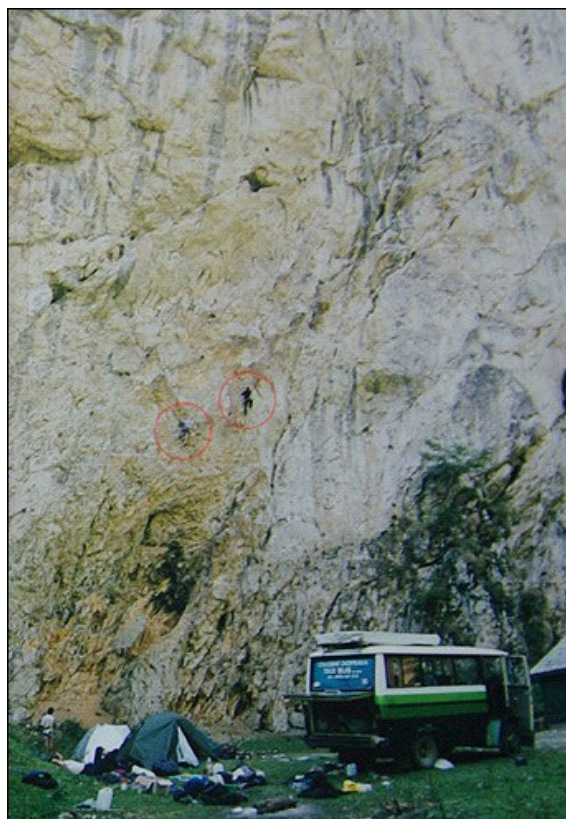
Tato oblast představovala spíše lezení horského charakteru, takže dobrodružství. Cesty sice byly vynýtované, ale občas se hodilo i něco založit. Byla zde i obrovská jeskyně se sportovními cestami. Lezení jinak příjemné, neoklouzané v nádherném prostředí.

Večery jsme trávili v restauraci před soutěskou, plné turistů, lezců a dovolenkařů. S dobrým pivem, kebabčetai a smažákem. Překvapilo nás množství lidí, kteří si sem o víkendu přijížděli zalézt, nebo jen tak na výlet. Zde jsme se také dozvěděli o dalších lezeckých oblastech.

Měli jsme typ, že v pohoří PIATRA CRAIULUI jsou další možnosti lezení. Možná jsme to špatně pochopili, ale při šestihodinovém hledání a túře s převýšením 850m jsme na nic nenarazili. Večer jsme šli spláchnout žal do horské chaty, kde se k nám přidali dva Rumuni z místní horské služby. Hrál se na kytary, zpívalo, popíjelo. Že není pití jako pití pochopili, když jsme vytáhli český RUM. Trochu ho podcenili a odpadli rychleji než počítali. Taky jsme si upřesnili místo lezení, a tak jsme další den už na jistotu přešli na druhou stranu pohoří, kde se do krajiny zařezává další soutěska **PRAPASTILE ZARNESTILOR**.

Tady už to bylo o něčem jiném, krásné silové lezení v lehce převislých stěnách po lištách, dírách a boulích. Vše odjištěno novými nýty, tak akorát od sebe. Třiceti metrové cesty byly pravidlem, někde i s druhými délkami. Tábořiště jsme rozbalili v soutěsce, na velkém prostranství u chaty místních lezců z Dynama Brašov. S místními jsme také konzultovali klasifikace, na kterých se ale nemohli dohodnout (neexistoval průvodce). Oblast by se dala srovnat s jinými evropskými oblastmi, akorát s menší koncentrací cest, tudíž s obrovským potenciálem pro nové cesty... ale to už v současnosti třeba neplatí.

A co říci závěrem? Překvapilo nás Rumunsko jako takové, žádné problémy, lidé trochu temperamentnější, všude se staví, mají krásnou přírodu a dobré pivo.

A čeho se nedá nevšimnout? S odpady si zde nedělají problémy, tam kde jim odpadnou od ruky, tam je nechají. V podhorských vesničkách malé ošuntělé domečky a v horách vily jako ve Švýcarsku.

Petr Hacker